

INTRODUCCIÓ

CATEGORIA A (INFANTIL)

1r. Premi - [Experiències a Gallecs](#)

Katia Cerdeira Antigua (Mollet del Vallès)

2n. Premi - [La natura de Gallecs](#)

Iker Serrano Martínez (Mollet del Vallès)

3r. Premi - [La natura](#)

Sara Alonso Palacios (Mollet del Vallès)

CATEGORIA B (JUVENIL)

1r. Premi - [Ella i l'ombra](#)

Glòria Merino Pinto (Mollet del Vallès)

2n. Premi - [Mar que oneja](#)

Raúl Pernias Viñas (Mollet del Vallès)

3r. Premi - [Año 2059](#)

Daniel Holanda Notario (Mollet del Vallès)

CATEGORIA ADULTS

Poesia catalana

1r. Premi - [Ginebra](#)

Xavier Mas-Craviotto (Navàs, Barcelona)

2n. Premi – [Minvant i creixent](#)

Maribel Martínez Sans (Terrassa, Barcelona)

Premi Local – [La fera](#)

Arnau Gómez Farell

Poesia castellana

1r. Premi – [Si anocheciese la noche](#)

Jesús Manuel García-Serrano Cabiedas (Toledo)

2n. Premi – [La hora cansada](#)

Jorge Remacha Pina (Zaragoza)

Premi Local - [¿A quién le importa la luna?](#)

Víctor Pulido García

Prosa Castellana

1r. Premi – [*Cumpleaños feliz*](#)

Ginés Mulero Caparrós (Viladecans, Barcelona)

2n. Premi – [*Carcomas en la noche*](#)

Agustín García Aguado (Madrid)

Premi local – [*Una noche en un vagón*](#)

Sonía Ramírez Domínguez

Prosa catalana

1r. Premi – [*Quan es fa fosc*](#)

Asunción Cesena Caparrós (Mataró, Barcelona)

2n. Premi – [*Ara no diguen res*](#)

Esther Llobart Ramis (Lleida)

Premi Local – [*Portes nocturnes*](#)

Mireia Ginestí Rosell

INTRODUCCIÓ

Tradicionalment la nit ha estat territori literari. La foscor, el somni, la solitud o inclús la irrealitat que predomina en aquestes hores del dia són característiques nocturnes que han inspirat moltíssimes obres artístiques. I també acostuma a ser un moment ideal per escriure, deixar volar la imaginació i que la ploma s'amari de l'essència de la nit. Quantes grans obres de la literatura s'hauran escrit amb la lluna com a testimoni!

Així que "la nit" era un tema que, en algun moment, era factible que fos escollit com a temàtica del nostre certamen literari de Sant Jordi a Mollet del Vallès. I, com no podia ser d'una altra forma, la resposta de les persones participants va ser, com ja ens tenen acostumats, molt positiva. Tal i com es pot llegir i gaudir, en la relació dels textos guanyadors que us presentem en aquest document.

Però si la categoria adulta estava immersa en la foscor de la nit, la nostra categoria infantil també demanava, en aquest cas d'una forma molt local, que els textos gressin al voltant d'un espai natural tan privilegiat com és Gallecs. Un pulmó verd que oxigena el nostre poble i que vam pensar que seria un bon tema per a les creacions dels nostres escriptors més joves.

I en la categoria juvenil, com ja és habitual vam deixar que les propostes fossin lliures. Imaginació al poder!

En definitiva, una edició plenament satisfactòria que segueix demostrant la vitalitat d'aquest concurs literari. A gaudir!

Categoria A – Infantil i juvenil

A

1r. Premi - *Experiències a Gallecs*

Katia Cerdeira Antigua (Mollet del Vallès)

Des de ben petita he anat a Gallecs. Tinc milers i milers d'experiències allà. Us explicaré unes quantes. La primera vegada que vaig anar, encara el meu germà no havia nascut. Vam anar els meus pares i uns amics de Barcelona. Com mai havia estat en un camp tan gran, em vaig posar a córrer, cap aquí i cap allà, no parava mai. Però quan vaig veure per primera vegada un camp de conreu, em vaig quedar paralitzada, no podia moure res, era moltíssima bellesa pels meus ulls. Aquell camp era gairebé tan gran com cinc pobles junts, el blat que hi havia, com era estiu, era color d'or i amb l'aire es bellugava suaument, com si volgués acariciar el cel. Un paisatge impressionant que mai oblidaré.

Una altra experiència en aquest meravellós lloc, va ser quan tenia cinc anys i vaig anar amb l'esplai (per qui no sàpiga què és l'esplai, és un centre on es reuneixen molts nens per fer activitats o jocs). Un monitor es va disfressar de cavernícola, cosa que em va fer molta gràcia, i ens va dir que havia dormit durant segles i segles... Va fer veure que no sabia res del segle XXI i ens va demanar si podíem acompanyar-lo a casa seva, que a l'actualitat era l'ermita de Gallecs. Quan vam arribar, ens vam acomiadar d'ell. Va ser un repte que mai oblidaré, perquè el vam estar guiant nens de cinc anys i vam aconseguir arribar bé. Som uns grans exploradors!

L'última experiència que us explicaré, la més bonica per a mi, va ser quan vaig anar a la Torre Maia, que és una masia de Gallecs. Em vaig asseure en una font, que hi ha una mica més a baix i, de cop i volta, una gateta de pelatge blanc com la neu i petita com el meu estoig, se'm va anar acostant a poc a poc. De cop i volta, es va posar a sobre de la meva falda i va començar a ronronejar perquè l'acariciés. Jo, per suposat, no m'ho vaig pensar dues vegades i la vaig acariciar suaument. Tenia un pelatge tan, però tan suau, que semblava de seda. Aquesta gata estava abandonada, no hi havia ningú que

la protegís, ni que la cuidés, ni tan sols que li donés afecte, això és el que em va fer més pena. Llavors, vaig preguntar a la meva mare si me la podia quedar. Ella em va dir que no perquè potser tenia una malaltia o tenia mare, però jo estava segura que aquesta gateta no tenia ni malaltia ni mare. Vaig decidir aprofitar el temps per estar amb ella. Cada vegada que venia un gat més gran que ella, s'amagava darrera meu. Jugàvem a una mena de cuit i amagar perquè ella s'amagava i jo la trobava, i després, jo m'amagava i ella em trobava, fins que va arribar l'hora de marxar. Totes dues ens vam posar tristes, però jo tenia l'esperança de que algun dia ens tornàrem a veure. Encara la segueixo buscant pels camps d'aquest fantàstic espai.

A

2n. Premi - *La natura de Gallecs*

Iker Serrano Martínez (Mollet del Vallès)

Qui ho diria
que en la llunyania,
un camp veuria.
No és gran,
no és petit,
és Gallecs,
el camp que he vist.
Qui vol anar mai s'atura,
perquè aquell camp,
té molta natura.
Quan vas a Gallecs,
pots anar a llaurar,
però la cosa que més m'agrada,
és anar a passejar.
Per mi anar a Gallecs,
és igual que anar al Besós,
perquè és igual de bonic

i igual de preciós.
Si vols arribar a la masia,
t'hauràs d'esforçar,
perquè la seva pujada hauràs de salvar.
Dins de la masia, hi ha dos gossos,
que són molt simpàtics,
i molt mandrosos.
També tenen vegetals,
tinc pensat comprar-ne
hortalisses naturals.
Fins aquí,
la meva poesia de Gallecs,
et convido a que hi vagis,
jo també tornaré.

A

3r. Premi - *La natura*

Sara Alonso Palacios (Mollet del Vallès)

Va ser la primera vegada que ho vaig veure. Aquells rius, aquells boscos, aquells prats. Per primera vegada a la meva vida em vaig enamorar d'aquell espectacle tan meravellós. Era una cosa simple, però complicada d'explicar. En altres paraules, era un món nou. Mai en la meva vida havia tocat un arbre tan majestuós com aquest. Era una sensació de pau i tranquil·litat.

Tenia set, vaig anar a un riu a beure aigua. En l'instant en què els meus dits tocaren aquella freda però densa aigua, em va venir un record molt alegre. De sobte, en un moment, vaig veure alguna cosa brillant i lluent com la lluna. La vaig intentar agafar, però impossible. Era com el vent, que no el podies agafar. Vaig sentir alguna veu que em deia alguna cosa. Aquella cosa es va elevar i se'n va anar. Em vaig quedar al·lucinada amb tot això, em va venir un pensament que em deia que no podia deixar anar aquella cosa o ésser.

Vaig sortir com un estel fugaç darrere seu. Cada passa que donava s'allunyava més i més. Aquella veu no parava de xiuxiuejar alguna cosa. Vaig intentar escoltar-la però de sobte, va caure un llamp i va fer caure un arbre gegant a sobre meu. Em vaig submergir en un somni molt profund. Després, em vaig despertar i només recordava la veu. Quan vaig mirar cap a enrere, vaig veure que no podia sortir d'allà, perquè el meu peu estava atrapat. I allà estava, la vaig veure, era l'ésser del riu. Per fi la vaig poder veure de veritat. Era una dona bellíssima. Als cabells portava flors. Era la mare natura! Em va ajudar a treure el peu. I després, va desaparèixer. Mai oblidaré aquell moment, sempre el recordaria. Gràcies Natura!

Categoria B - Juvenil

B

1r. Premi - *Ella i l'ombra*

Glòria Merino Pinto (Mollet del Vallès)

Ella no vivia sola. L'acompanya sempre una figura que la vigilava i la cuidava. La protegia del món, del patiment i de la realitat i que alhora l'aïllava de tothom. Ella era una noia que, com totes les altres, va tenir el cor trencat, va plorar en soledat, va admirar els dies de pluja, va cantar amb les cançons, va riure amb els amics, va tenir somnis. Ella era una nena que pensava i veia el món d'una manera màgica i diferent, i això va fer que s'apartés de tot i es refugiés en aquella figura. El fet de sentir-se incompresa, les llàgrimes, el patiment i la ràbia, la van apropar als seus braços. I ara ella i l'ombra formaven una sola persona.

Ella sempre es despertava tard, quan els rajos de sol li il·luminaven la cara i els ocells l'obligaven a llevar-se del llit. En aquell moment tot semblava estar bé però, llavors, allò apareixia amb un "bon dia" i un malèfic somriure dibuixat a la cara. Li donava la mà i totes dues anaven cap al menjador, on ella s'asseia perquè els rajos de sol li

continuessin escalfant el rostre. Ella tancava els ulls i pensava i somiava desperta. Intentava ser feliç, començar bé el dia però, sempre, l'ombra s'asseia al seu costat abans que ho aconseguís. Aleshores, totes dues s'aixecaven i anaven a esmorzar. Una de cara a l'altra, sense parlar. Simplement es prenien el got de llet i es miraven fixament als ulls, amb súpliques per part d'ella, i amb dominació per part de l'estranya figura.

Hi havia moments en què ella era lliure. Sortia al carrer i gaudia amb la brisa que li movia els cabells. Era llavors, quan reia, somiava i s'enamorava. S'asseia sota un arbre i explicava als ocells que un dia marxaria i començaria una nova vida on pogués ser lliure per sempre. Els ocells mai contestaven, però a ella tant li feia. Era feliç imaginant que algun dia tot podria canviar. Caminava pels carrers i s'allunyava tant com podia de l'ombra. De tant en tant també corria. Observava a tothom pel carrer que semblava ser tan lliure, i ella desitjava alguna cosa així. A l'estiu anava a la platja i deixava que les ones se l'emportessin. Ella mirava cap al cel i el veia tan blau i tan clar, que tot li semblava meravellós. Nedava i nedava i s'allunyava. A l'hivern anava a veure la neu. El fred feia que enyorés les abraçades, però ella les substituïa per qualsevol altra cosa, i així anava fent. A la nit observava les estrelles tan llunyanes, i es deia que arribaria un dia en el qual ella també seria lluny. "Tot tan fosc - pensava - i tot i així segueixen "brillant". Llavors, en aquells moments d'infinita felicitat, tornava l'ombra i la portava a la seva realitat.

A mesura que es feia més i més tard, la figura es feia més i més pesada, fins que arribava un moment en què no podia caminar per si sola i ella l'havia de portar en braços. Quan ja no podia més s'estirava al seu llit i es desfeia de l'ombra, que s'anava a un racó de l'habitació a esperar que fos de dia. Quan es tapava amb la manta, tan suau, recordava els seus moments de llibertat i, de mica en mica, amb somriure dibuixat als llavis, tancava els ulls i somiava. Somiava amb la idea d'alliberar-se del seu protector, de recórrer tants carrers com pogués, de tornar a les seves platges. Somiava amb els rajos de sol, amb el vent i amb els ocells. Tot se li oblidava, absolutament tot. El seu moment de pau. Tot tan tranquil i tan fosc, però alhora tan clar, s'il·luminava amb els rajos de sol que l'avisaven de l'arribada d'aquell malèfic somriure. I, així, cada dia, cada moment, cada nit. Ella i l'ombra.

Un dia va obrir els ulls, es va aixecar i una estranya força dins seu va fer que rebutgés la mà que li oferia l'ombra. Va anar cap a la cuina, sola, i va esmorzar també sola. Va agafar l'abric, i tot just va dirigir una intensa mirada a la tenebrosa figura, va marxar per la porta. Estava al carrer caminant lentament, admirant. Més tard va començar a accelerar el ritme i uns segons després, sense que ella se n'adonés, es va posar a córrer. Va arribar al mar, a les seves platges. No sabia què havia de fer ni què volia fer, simplement era allà. Els peus descalços els acariciava la fina sorra que, quan es barrejava amb l'aigua que li portaven les ones, formava una fina capa que li recobria la planta dels peus i els dits que ella, inconscientment, enfonsava dins la sorra. El sol semblava brillar només per a ella, i les onades creaven la melodia perfecta. Tot era davant seu: el fred que li pujava pels peus, la calor que li venia directament a la cara, i aquell so que no li aportava res més que tranquil·litat i llibertat. Va tancar els ulls i no va pensar en res. Simplement sentia i escoltava. Fred, calor, onades. Volia que aquell instant perdurés per sempre. Un calfred al clatell la va obligar a obrir els ulls. Res, mar. De cop, va notar una mà freda, inhumana i tremolosa que li agafava amb força pel braç. Va desenterrar els seus peus de sorra i, lentament, es va girar. I allà davant va veure el que no volia veure. Aquella mirada que l'havia tingut atrapada durant tant de temps, obligant-la a estar sola, a sentir-se sola i insignificant. Aquella figura que li va impedir veure la vida amb uns altres ulls i que li va fer creure que era millor assegurar-se a esperar que arribés el seu dia, en comptes de viure els seus dies. Aquella ombra que la va omplir de pors, inseguretats, llàgrimes i soledat. Era allà, davant seu. La va mirar als ulls i es va adonar, per fi, que havia estat ella mateixa qui li havia donat el poder d'atrapar-la. Que havia estat ella qui s'havia llençat els seus braços. Però ja era tard. L'ombra, suaument, va disposar les seves fredes mans a les parpelles d'ella i, lentament, li va tancar els ulls. Ella, juntament amb el seu últim alè, va deixar anar un somriure, el més sincer que va fer mai i, per fi, va deixar de ser ella i l'ombra.

B

2n. Premi - *Mar que oneja* (seguint l'estil d'Ausiàs March)

Raúl Pernias Viñas (Mollet del Vallès)

Tal com el vent / que es mou amb les onades,
pobres aquelles / que es mouen ja sense ànima,

fins un racó / on topen sense calma,
hi ha un moment / efímer que ens escapa,
tot separant / les voladisses ànimes,
fins que un moment / tornaran a trobar-se.
Així jo tinc / una dona estimada,
i no decaic / esperant retrobar-la.

Tal com aquell / que flor de fruit desitja,
i veu en brot / de calma ja enriquida,
recorda quan / la bèstia la menjà,
m'esdevé a mi, que el fruit retornaria.
Si un altre brau / retornà a la flor,
pena de mort / li esperà amb ella.
doncs així tinc / de la dona esperança
que amb els meus braços / podré sempre abraçar-la.

B

3r. Premi - Año 2059

Daniel Holanda Notario (Mollet del Vallès)

Comienzo este diario hoy, justo el día en el que la vida me ha dado otra oportunidad, he vuelto a nacer. Pero la verdadera razón por la que escribo esto es porque las cosas han cambiado, os pongo en situación: Me indujeron un coma en el año 2019 y hoy, día 29 de septiembre de 2059, he despertado. Lo que decía, las cosas han cambiado, y creedme, han cambiado muchísimo.

Para empezar, me desperté con la triste noticia de que mis padres estaban muertos, y mi hermano también; al darme la noticia, me he acordado de todos los momentos que

pasamos juntos... ¿qué esperar? He estado "muerto" 40 años. Siento mucho nerviosismo en el cuerpo, intento convencerme de esto, pero no puedo. Pasan unos minutos antes de que los médicos vuelvan. Se les nota felices. De repente escucho un fuerte ruido, como el de una explosión, y veo en la cara de los médicos un rostro asustado, nervioso. En ese momento grito, grito mucho, como nunca, al no saber lo que está pasando. Lo que recuerdo del día en el que entré aquí era una ciudad tranquila, todo tranquilo, pero se me ocurre mirar por la ventana y, como suponía, si, guerra.

Tenía 17 años cuando entré al hospital, y ahora con 57 años mi vida se ha ido al garete; todo lo que veo a mi alrededor es guerra, rostros tristes y muchos gritos; quiero que esto pase rápido, solo pienso en eso, en que acabe. Si estuviésemos en mejores condiciones tendría fe en retomar el camino de mi vida, pero definitivamente, mi vida se fue. Es duro despertarte con 57 años cuando yo me recordaba con 17, cuidando de mi familia, mis amigos... ¿pero dónde están todos...? Si, muertos. Tengo miedo, pero yo me lo he propuesto, voy a sacar mi vida adelante.

Han pasado 2 semanas y no me dejan salir de aquí. Estoy totalmente recuperado, lo tengo asumido y mi cuerpo responde bien. No me creo que esto sea el futuro, 2059, ¿Y lo que yo pensaba de niño? Coches voladores, el fin de las armas, de la guerra, en fin, una vida mejor... Pero no, hemos vuelto atrás, durante estas 2 semanas me he intentado informar del porqué de la guerra, pero no hay respuesta, así que decido irme a escondidas, me siento como cuando tenía 17 años, rebelde. Aunque yo sé que los médicos lo hacen por mi bien, necesito dar un paso adelante en mi vida. Hoy día 13 de octubre me voy a proponer seguir adelante con esto. Al ver un médico que está aparcando el coche, sin pensarlo le sigo y en cuanto sale del coche, le golpeo, cae al suelo y consigo las llaves de su coche. De nuevo, me siento como aquel quinceañero que yo recuerdo. Sin mirar atrás, piso el acelerador y sigo hacia adelante, no sé dónde voy, no sé nada, pero estoy seguro de que esta va a ser la decisión de mi vida.

Mi mente no para de pensar ese mundo bonito en el que vivíamos. ¿qué le han hecho?
¿Que hemos hecho mal?

Categoria ADULTS

Poesia

Català - 1r premi

Xavier Mas-Craviotto (Navàs, Barcelona)

Ginebra

Ens mirarem ardents com la glopada de ginebra
que ens queda al cul del got, com esperant una guerra
sanguinària, degustant-nos la mudesa en el preludi del tumult.
Ens entendrem ardents, i ens sotjarem l'anhel candent
amb la delera del foc; serem furients com el gust de la ginebra
que ens crema ànima endins i ens hi grava les passions
amb el silenci d'una treva. Serem amants. Serem ardents,
i la glopada de ginebra ens creixerà delits ocults
i ens mirarem, esguard encès de flama altiva
que atialem aquesta nit trenant anhels amb crits roents,
i serem nit i serem fosca que embolcalli bafarades
de ginebra en les paraules tan obscenes que ens direm,
marxant del bar, fugint la llum, cercant com hienes
la fosca més profunda en les grutes insondables
del desig, que ens va creixent a batzegades,
serem l'orgasme dins el vespre que arrecera

les tristeses d'una vida miserable de poc nostre,
serem el crit de matinada, serem fissura dins la nit.
I la nit serà fonda com l'anhel, que ens fa estremir,
i el matí serà la mort de tot allò que ens ha impel·lit
a viure'ns l'un en l'altre, i a viure'ns tan endins,
a escriure'ns sobre el cos cal·ligrafies infinites
per esborrar-les l'endemà amb el primer raig del matí
amarats de solitud dins el silenci de la cuina.
Que com la nit, me n'aniré i te'm faràs un trist record,
i sortiré de casa teva, ben abrigat d'enyor,
i tu encara des del llit faràs teu l'esclat del dia,
amb la teva pell tan blanca, on el sol hi va a morir.
I sobre les rajoles hi veuràs la seda abandonada
i et semblarà veure com la nit, agonitzant dins de l'estança,
encara viu al teu vestit.

Català - 2n premi

Maribel Martínez Sans (Terrassa, Barcelona)

Minvant i creixent

És una nit
llarga, càlida i lenta
d'infinít estiu.
Vagaregen uns
estels de purpurina
sobre la platja.
Les esperances
de dos cors bategant
sobre la sorra.
Espurnes blanques
acompanyant els ulls
d'enllaçats cossos.
Desig d'un quart
creixent de sentiments,
i de lluna.

L'agost acaba.

Emmudint tots els mots
de dues ànimes.
Les nits s'escurcen,
entre núvols de somnis
flonjos, evaporant-se.
Dins el silenci
en que suau s'atansa
la rogenca albada.
La llum promesa
porta inexorable,
colors de sang.
Anhels de lluna
en les nits de pells nues,
d'ulls plens d'estels.

Poesia

Català - Premi local

Arnau Gómez Farell

La fera

Una nit de Carnaval
m'espantà una melangia
que patia per ser animal
com malalt sense metgia.

Els meus bons companys de gresca,

brandant flaixos virolats,
deixaren de fer-me llesca,
en alzines transformats.

Per un racó buit de llum
entre els arbres endinsant-me,
un pèl negre com el fum
i urpes llargues com fil d'arma,
pels racons de la forest
avançava a totes hores,
ferotgia en el meu gest
cercant flaires moridores.

Salpebrat de blanc i negre;
musell en tirabuixó,
bigotis de fil de canya
i uns ulls daurats de passió.

Una papallona d'aire
era el meu company de festa.

La Lluna es feia garlaire
entonant càntics de gesta.

Qui sabés què és ser animal!
No ho sabreu fins que us visiti
la buidor del món ideal:
la ciutat, dels homes siti.

Però a l'aguait que no us atrapi
el vers blanc, pla com un panteix:
Per un parell de paraules,
el pèl amb la Lluna us creix.

Què s'ha fet, del teu somriure,
que brunzia entorn la nit?
Que abans d'aquest vers escriure
t'has tornat en un mosquit!

Omple't d'aire sobre flames,
xiscla el glaç dels teus ullals,
En pèl, o ploma, o escames,
esborrem els nostres mals.

Si anocheciese la noche...

Lema: Cielo sobre cielo

Si anocheciese la noche...,
negro sobre negro,
Noche siempre,
Siempre noche.
Noche sobre noche.
Cielo sobre cielo,
y detrás del horizonte
estrellas sobre estrellas,
para los ojos de tus ojos,
para que siempre puedas verlas.
Habría un cielo de los cielos,
y una tierra de la tierra.
Brotarían alas de las alas
y nuevos sueños de los sueños.
Más palabras de las palabras
y más silencios de los silencios.
Nuevas almas de las almas
y nuevos cuerpos de los cuerpos.
Vivirían, los vivos para los vivos,
y los muertos, para los muertos.

Los labios de nuestros hijos,
te besarían a boca llena
y los latidos de nuestros latidos
correrían por tus venas.
Nuestras lágrimas llorarían
por las penas de nuestras penas;
y el cautivo y anciano día,
aburrido en su lecho,
ni una estrella enterraría,
por falta de cementerio.

Poesia

Poesia en castellà - 2n premi

Jorge Remacha Pina (Saragossa)

La hora cansada

La que limpia el portal.
El que apura el cigarro
antes de que venga el 101.

La que suma a duras penas
los céntimos de la cartera
para pagar el billete.

Los del camión de la basura.

La que viene con dolores
en sitios que no conocía.

Los que acaban de barrer
el bar y subir las sillas.

Los que van a barrer
el bar y bajar las sillas.

La que descarga camiones,
ojeras y sueños.

Los zombies inyectados en café.
La que conduce la ambulancia.
El que va dentro colgando de la vida.

El que va a dormir
con el eco de la cinta transportadora
y antes escribirá un poema.

El del taxi que ha vagado
por el desierto de la noche
durante 40 años.

La que va en el taxi
a punto de dar a luz,
tras un despido por embarazo,
dese prisa que ya viene,

un último empujón,
un niño yuntero de este siglo
ha nacido en la sanidad saturada
de un mundo saturado.

La ciudad se ha detenido por un momento.

Son las 5 de la mañana
y alguien tiene que hacer
que el mundo siga girando.

Por lo que se ve,
a esta hora cansada,
la calle es territorio currante.

Poesia

Poesia en castellà - Premi local

Víctor Pulido García

¿A quién le importa la luna?

La verdadera noche,
no es la luz de la luna,
ni sus millones de estrellas en el cielo:

Es la oscuridad de la duda
de aquel que se estrella en sus miedos.
Es el arte convirtiéndose en tortura.
La verdadera cuesta de enero.
Y la espada atravesando la armadura,
del más fuerte y valiente caballero.
La verdadera noche,
no asegura ruletas en casinos,
ni bienes en el juego.
Pero yo te aseguro que, si hoy tampoco vienes,
una ruleta rusa se disparará de nuevo.
Es criticar a un medioambiente que arde,
y descubrir que eres parte del fuego.
Es el rojo en los ojos verdes de una madre,
que se seca las lágrimas, con la yema de los dedos.
Esa es la verdadera noche,
pero aun así cuando les pregunto,
me hablan de los satélites,
de las estrellas,
y de la puesta de sol...
Pero dime:
¿A quién le importa la luna
cuando se le cae el cielo?

Quan es fa fosc

Hi ha qui diu que els següents fets mai varen passar. D'altres juren que sí, que el succés és cert i millor no provocar escarni ni burla del que es va viure la nit d'aquell vint-i-set de setembre de mil sis-cents divuit. La majoria, emperò, prefereix el silenci i no fer comentaris sobre tal data, doncs hi ha esdeveniments que millor no reviu, no sigui que encara hi hagin comptes per aclarir i deutes per finiquitar.

Sigui com sigui, una dona fou titllada de bruixa, de les dolentes, de les que tenien tractes amb el més enllà i, sobre tot, amb el regne de les tenebres. El cert és que aquella infeliç fou declarada culpable de saber llegir, de tenir llibres prohibits. Un de Miquel Servet, heretge que va qüestionar dogmes de l'església, i un altre de Ramón Llull, savi que compartia creences, amistats i idioma amb mahometans, en foren suficient per assenyalar-la amb dit acusador. A sobre, tot ho feia amb la mà esquerra, la del diable, doncs no ho sabia fer d'altre mena.

Aquests foren motiu i argument suficient perquè dos veïns malcarats la culpessin de bruixa. De dona que tenia coneixements. De preferir la llum de la nit abans que la claror del dia.

Vingut d'altres instàncies, arribà un religiós a aquell perdut poble per tal d'impedir justícia sobre tan greus pecats. Durant el breu judici, amanyagat per qui representava l'església, ningú de les tres-centes ànimes d'aquell menut poble va voler defensar la veraç innocència de la pobre desgraciada. Fins es digué que el religiós li demanà jeure amb

ella a canvi de perdó, però ella s'hi negà. No era un tros de carn. Era dona, i tenia coneixements. Però si el Tribunal deia que era bruixa, no hi havia dubte. Era bruixa, i punt.

La llei fou inclement amb ella. El dia següent, just quan el sol s'apagués darrera les altes muntanyes, seria tirada pel penya-segat que hi havia darrera el poble. La mort de qui era condemnat a tan cruel final, estava garantida. Ningú, mai, havia viscut a una caiguda de gairebé set-cents metres, a plom. Les que roques que s'apreciaven a baix, totes colpides amb arestes, garantien que el cos del condemnat quedés esmicolat, rebentat. Els carronyaires dels boscos del voltant donarien compte de les restes del cadàver.

Arribat el dia de complir la sentència, la tarda s'ennuvolà. Tot el poble, tot, acompanyava al jutge inquisidor i a la condemnada camí de l'espadat. Plovia. Plovia i molt. Les torxes d'oli feien prou esforç per no ser apagades per aquell intens aiguat. Semblava que el dimoni volés impedir l'ajusticiament, enfangant el camí i apagant més d'un quinqué de la comitiva.

Ja a lloc de destí, a no més d'un metre del penya-segat, el representant de la Inquisició va repetir els pecats de la condemnada, tot dirigint-se a ella per si volia expiar els seus dèbits abans de ser tirada al buit. La dona, mancada d'esma, només va poder xiuxiuejar un parell de mots, afirmant que ella era innocent de tot el que se la culpava. Cap clemència ni perdó tingué el que guardava tonsura, doncs fent cas omís es posà davant d'ella per fer-li un darrer senyal de la creu. Fou aquí quan es produí un tro, i un llampec, gairebé a l'hora. La terra, fruit de la tremolor, s'esquinçà just a la punta del barranc, allà on estava el religiós. L'home amb un crit que li omplí la gola s'adonà que queia al buit, a plom, sense res on poder agafar-se.

I aquí és on es barreja llegenda, història i misteri doncs, la muller, traient forces de molt endins es tirà a terra per arregar el braç de qui l'havia condemnat, evitant que fos engolit per la foscor. Tot passà en un esglai, gairebé imperceptible per la gent que veia l'escena al darrera, a escassos metres del llindar de la muntanya. Qui sí va reparar en el detall fou el capellà, que veient una mà – la mà esquerra de l'acusada – que s'afanyava per atrapar la seva, aprecià com el braç d'ella se li estirà un pam, potser dos,

fins a tenir subjecte a qui ja es veia esbardellat contra les roques. Avergonyit i sorprès al veure qui l'havia salvat, l'inquisidor no s'atreví a complir la sentència, demanant que s'eximís a la dona de les acusacions que havia sofert. Mentre ho deia en veu alta no para de mirar la mà, la mà esquerra de la seva salvadora.

I encara que tal conte és mig real, mig imaginat, i tantes meitats com un hi vulgui afegir, no dubti el lector a tenir cura de la gent que treballa i menja amb la mà que no és la dreta. Potser són hereus de bruixes... i quan la foscor mata les ombres, de tant en tant fan miracles.

Prosa

Català - 2n premi

Esther Llombart Ramis (Lleida)

Ara no diguem res

Quan era petit pensava que a la roba s'hi quedaven enganxades les paraules i les converses i que només l'aire aconseguia arrabassar-les-hi. Llavors, amb els seus moviments sinuosos, les escampava com el pregó del poble i, d'aquesta manera, arribaven a les orelles despertes. Per casa hi planava una por que ofegava els riures i entre els murmuris de la gent gran només entenia: «ara no diguem res, hi ha roba estesa». Amb la collada que érem, era impossible que hi hagués cap dia de serenor, al terrat sempre hi havia bugada eixugant-se. Érem quatre germans, la mare, el pare, la padrina i una tieta que vivia amb nosaltres perquè de ben jove s'havia quedat vídua. La tieta no semblava que es fes gran, per a mi ho va ser sempre, fosca, trista, encongida.

Hi havia una bullícia esmorteïda, pel temor a la roba, pensava jo, que explicava les nostres històries només que bufés una mica d'aire. Moltes nits teníem visites, discretes, silenciades per un dit índex perpendicular a la comissura dels llavis. Aquelles nits ens

posaven a dormir més d'hora, però jo estava neguitós i em quedava esperant la remor de passes i veus que m'anunciaven que no estàvem sols. Sortia de l'habitació, baixava les escales de puntetes i em quedava al llindar de la porta del menjador, intentant, sense èxit, esbrinar què s'hi coïa. Entre els pocs mots que m'arribaven i la ignorància de la meva curta edat, no comprenia res. Em preguntava per què causava a tothom tanta angoixa que la roba parlés, si no veia mai que estiguéssim fent res malament.

Un dia que va fer molt vent, una peça estesa es va escapar de les pinces que la tenien subjecta i va marxar sota els capricis dels corrents que la feien anar per on volien. No es va allunyar gaire, però vaig sentir que la mare deia que havia anat a parar al terrat d'aquells que eren dels nacionals. Durant unes hores aquella gent va tenir la nostra peça de roba. Al cap de tres dies, una parella de la Guàrdia Civil es va presentar a casa i es va endur el pare, com el vent, sense avisar, sense explicar res, sota els seus capricis. No el vam tornar a veure mai més. La nit va caure llargament i la mare va començar a semblar-se a la tieta.

Amb el pas dels anys, una calma forçada va anar obrint una escletxa entre els núvols per on el sol es va anar escolant tímidament i les nits s'escurçaren. Ara, però, aquells que ens van prendre el pare han tornat. Els he reconegut perquè traspuen la mateixa fatxenderia. Pot semblar ridícul, però des de fa uns dies no parlo quan tinc roba estesa.

Prosa

Català - Premi local

Mireia Ginestí Rosell

Portes nocturnes

-Com estàs, tu? -va preguntar la tieta.

-Jo? Bé.

Li va sorprendre la pregunta. Qui havia caigut i s'havia obert el cap havia sigut la seva mare. Ella només havia arribat a casa i se l'havia trobat estesa a terra, al menjador, més morta que viva. Alguna corredissa i un parell de trucades de telèfon, i ara ja tornava a

seure al seu sofà de sempre, amb uns quants punts a la closca i l'ànim una mica masegat.

Un altre susto, dels molts que portaven. Sí, sempre hi havia alguna preocupació o alguna cosa per solucionar. Últimament el temps lliure se n'anava en visites, trucades, avui ja vinc jo a fer el dinar, demà en sortir de la feina vinc de seguida, demà passat no et preocupis que ja ho arreglaré jo.

"Jo?" Bé, esclar que la va afectar, sobretot mentre esperava l'ambulància i en la sala de l'hospital, però finalment no va ser res greu i tot va tornar a lloc.

I va seguir endavant. Llevar-se a les 6 del matí, carretera i cotxe cap a la feina, tornar, trucar, fer i desfer i gandulejar a casa, amb pocs ànims per posar una mica d'ordre al pis descuidat.

Es va ficar al llit cansada i contenta. De nit, al llit, es pot deixar anar. L'escalforeta de l'edredó de plomes l'abraça... però avui, una seqüència d'imatges no li marxa del cap.

Obre la porta de casa la mare. "Hola!", crida com sempre. No hi ha resposta. Estira el cap cap al menjador, i ella no és a la butaca de costum. "Hola!", torna a dir mentre avança cap a dins. Ullada ràpida al lavabo de cua d'ull: no hi és. Uns quants passos més endavant, i li criden l'atenció els objectes tirats per terra davant del sofà. Què...? Una taca vermella, com un bassal. I ja veu el cap, el cos de la dona a terra. "Mare, què ha passat?!". Té els llavis blavencs, la pell pàl·lida. Li posa la mà darrera el cap per aixecarlo i posar-hi un coixí a sota. I la mà queda xopa de sang. La sang de la vida... la sang de la mort. La sang que s'escampa per terra i ha esquitxat les potes del sofà. La sang que ha tacat el pintallavis i el moneder que han anat a parar sota la cadira. La sang que s'esbandeix de les mans a l'aigüera de la cuina abans d'anar a buscar una manta per tapar-la.

I torna a passar-se la pel·lícula, una vegada i una altra. "Hola!", la butaca buida, el bassal de sang vermella, els llavis blaus, la pell blanca, el balbuceig de la dona, respira, està bé. Com si amb cada passada pogués desxifrar un secret, resoldre un misteri, endevinar un perquè. S'imagina els pensaments de la dona i reviu els seus. La seqüència l'atreu irremeiablement, s'hi capbussa i la desgasta i la recorre endavant i endarrere i la mira i remira de tots els angles i punts de vista.

És ara a la nit quan la ment es deté en el que no ha processat durant el dia. Arraulida sota el nòrdic, li retornen al cap amb contundència aquestes imatges insistents.

"Jo?" Què em passa, a mi? L'espai nocturn li estova els límits i sembla oferir-li un vast oceà on bussejar. L'acull com una mare que tot ho accepta, comprensiva i generosa. Aquí sí, aquí jo també existeixo, jo davant de l'univers, jo davant la vida, davant la mort. La por i la necessitat surten de sota el matalàs i es queden flotant en l'espai. I s'hi capbussa i es deixa amarar per tot el que l'envolta, fins que, a la matinada, la sang vermella i la vida agitada es fonen en una rosella delicada, vulnerable però tenaç.

L'endemà comprarà un ram de flors i les plantarà en un gerro enmig del desolat menjador.

Cumpleaños feliz

El conductor del autobús nocturno de la Línea 12 inicia su turno con la exactitud de un reloj suizo. Responde si le preguntan por Joan Valdemera, es muy prudente en la vida, incluso en la carretera. Acaba de cumplir medio siglo y estrena uno de los autobuses nuevos que la EMT ha puesto en circulación para mejorar el servicio. Joan quiere creer que se lo han regalado a él por su cumpleaños, es así de fantasioso. Se siente como un niño con zapatos nuevos. Joan Valdemera mira la fotografía de su esposa que cada noche enfila sobre el salpicadero. Ha sido un día muy especial, un poco nostálgico: ambos echaban de menos durante el almuerzo no haber tenido hijos mientras brindaban por su amor incondicional y por su cumpleaños. Joan recorre ahora la totalidad de la Avinguda de Méxic en tercera con la suavidad de la seda para no despertar al único pasajero que se ha subido en el Parc de Kristian Krekovic: un anciano que viste informal y que regresa a su casa muy cerca de la parada de Plaça d'Espanya después de haber cenado con su hijo, su nuera y sus tres nietos. Joan lo ha saludado con amabilidad y se han cruzado cuatro frases de puro trámite, de cortesía. El abuelo no ha permitido que su hijo lo lleve en Audi a casa con el pretexto de que en autobús. Es un momento, y se ha sentado en un asiento del medio apoyando el pómulo en el cristal para sustraerle el frío. Unos segundos después está dormido como un bendito, como un santo.

El impecable autobús nocturno dotado de alta tecnología pasa por delante de la parada del Mercat de Llevant sin aminorar la marcha, no hay nadie esperando. Joan quiere disfrutar de su ronda en el silencio. Hoy parece que hasta las chicharras callan, vence una atmósfera que invita al balanceo, como si bogara sin prisas por el océano de la noche. El silencio se quiebra en la parada de la Avinguda de Gabriel Alomar: está sorprendentemente atestada. Algunos jóvenes vienen de hacer botellón y regresan fatigosos con una euforia ficticia que hierve en las pupilas, se mezclan con unos yuppies que salen de un congreso farmacéutico, con unos senegaleses que llevan a la espalda una sábana/saco con los bolsos que no han vendido en el mercadillo nocturno, con una

pareja de gitanos que no pararán de besarse durante todo el trayecto y con una jovencísima mora que lleva entre sus dedos morenos un canasto con un recién nacido.

La luna llena se planta en la bóveda del cielo y hace más ancha de lo que es la Avinguda de Alexandre Roselló, Qué espectáculo más hermoso. Joan es un hombre que se prodiga elogiando la belleza de las cosas naturales, las más sencillas, tiene ese talante. Llegando a Plaça Espanya pide a un muchacho imberbe que por favor avise al abuelo durmiente. El cansancio ha conquistado a sus pasajeros: unos de pie agarrados a la barra de aluminio, otros sentados estiran las piernas, algunos hablan entre sí con frases entrecortadas, pero muy respetuosos, como susurrando, como si estuvieran en un lugar sagrado, otros en cambio se distraen con la oscuridad del paisaje, ensimismados en sus pensamientos. Las paradas se suceden concatenadas: 31 de desembre, Amanecer, Es Camp Rodó, Carretera de Valdemossa... hay una atmósfera dentro del autobús metropolitano que insinúa la paz social, y nuestro Joan sonrío fantaseando que su autobús nuevo es una sucursal ambulante de la ONU. Como por arte de magia, cuando atraviesa la Carretera del Sóller... su nave imperial está vacía. Le parece oír un maullido. Im-po-si-ble, piensa. Cuando llega a la última parada, Son Sardina, ve el canasto con un bebé abandonado que llora; lo toma en brazos y lo calma con unos cuantos vaivenes suaves, con una nana cadenciosa. Qué lindo es con su piel morena, piensa. Nuestro conductor aún no conoce la felicidad plena, aún no sabe que seis meses después las autoridades responsables se lo darán en adopción.

Prosa

Castellà - 2n premi

Agustín García Aguado (Madrid)

Carcomas en la noche

El mar cabrillea dando saltitos de espuma. Lo veo agitarse con la travesura cómplice de la luna mientras trato de abrazarla sin éxito. A Laura, que parece un castillo de arena

inexpugnable. Tan seria siempre, tan al borde de tantas cosas que pudieron ser y que no fueron... Hace diez minutos la he besado en la mejilla como quien quiere surtir de antiguas esperanzas a una diosa que ya no pertenece a este mundo. Ella no ha dicho nada, como siempre. Sus silencios marcan con trazo grueso cualquier intento de avance por mi parte. Me ha señalado con su dedo índice la luz del faro, la escollera despejada de la penumbra cada minuto y medio por el giro regular del fanal, y se ha limitado con coquetería a colocarse las horquillas en el pelo. Te quiero demasiado, me hubiera gustado decirle, pero mi cobardía me habla con un eco apagado, como doblegando toda resistencia, y solo soy capaz de atrapar un puñado de arena de la playa entre las manos para crearme un reloj desvencijado por la memoria. Sé que dentro de un rato abandonará su estado celestial y yo tendré que levantarme, camino del hotel, y tendré que prestarle mi jersey de angora porque la brisa y el levante comienzan a desperezarse. Porque me dirá, entre bostezos, que tiene sueño y que ya es hora. ¿Hora de qué, amor?... Conozco todas y cada una de sus secuencias. Son veinte años de amor cortés. Trovador apuntalado, pagafantas, como me dicen los amigos cuando nos toca naufragar en el océano de las confesiones. Esa mujer no te merece. Ellos hablan, con el gin tonic y con toda la ignorancia, y entonces es mejor salir huyendo hacia tierra firme y perderme en las vastas sendas de mi sueño. Ahora sé lo que viene, no por intuición sino por costumbre, es la hora del último café. Y yo sé que, antes de despedirnos ante la puerta de su habitación, bajaré al bar del hotel como un centauro enamorado y tensaré una vez más el arco de los deseos callados para regresar con un expresso bien cargado y con la vergüenza que precede a toda pequeña humillación. Sentiré, como tantas veces, un dolor exacto y concentrado en el estómago y desearé que la noche actúe como un bálsamo reparador. Pero sé que me engaño.

Son las tres y media de la madrugada. Laura duerme, o Laura se debate secretamente en su sueño de gorgona inalcanzable. A escasos dos metros su rostro, al otro lado de la pared, debe contener la esencia innombrable de una luna incendiada por todos los deseos. Quisiera tenerla ahora junto a mi pecho, desafiante y desnuda como una hoja bajo la lluvia, y mecerla con la quietud de quien se sabe redimido por la magia del momento. Pero no puede ser. Permanezco sentado al borde del abismo. El aire de la noche hace bailar con inquieta cadencia las cortinas de la ventana. Ya no estoy. Comienzo a trepar por la amargura con la veloz fertilidad de una enredadera. En unos instantes sé que comenzará el espectáculo, y sé también que las entradas se han agotado hace demasiado tiempo, al menos para mí. Bebo a morro de una botella de ron que parece mi última compañera fiel y entregada a mi causa y, después, apago las luces

de la habitación. Laura está conmigo. En la oscuridad de la noche la siento como una sierpe del destino mordiendo con voracidad los pies que me sujetan sobre la tierra. Panteísmo de salón, dirán los amigos. Pero en verdad ya no tendré deseos ni posibilidad de escucharlos. La vida vuelve a su cauce, y me parece justo.

Prosa

Castellà - Premi local

Sonía Ramírez Domínguez

Una noche en un vagón

A ella hace unos meses que la abandonó su marido por una polaca de veinticinco años. Se le nota en los ojos tristes, en el rictus amargo de sus labios, en la manera en que se agarra a la barra con desgana, como si no le importara salir despedida en cualquier frenazo, como si acaso lo deseara. Vuelve a su casa después de una larga jornada planchando sábanas. Millones de asquerosas sábanas que le cuentan historias que no quiere oír. Su desgastada imagen contrasta con la de la chica que agarrada a la misma barra y sucumbiendo al caprichoso vaivén del vagón, brilla porque tiene su primera cita con él. Treinta años, pelo moreno y tacones que empiezan a doler bastante, pero qué más da. Se mira las uñas pintadas de su mano derecha, como si en ellas esperara ver reflejado el desenlace a esa noche, a esa relación o incluso a la vida. A su lado, se besan, abrazan y muerden los labios una pareja a la que el resto del mundo les da igual. Carpetas universitarias en la mano que no hacen sino estorbar. La vida es nueva y se sienten con fuerza para bebérsela a tragos. En uno de los frenazos golpean ligeramente a otra mujer que, apoyada en la barra transversal, sonríe con nostalgia, añorando los besos que se dejó olvidados en cualquier rincón de la ciudad de Quito. Detrás, ante la imparable mirada de unos jóvenes sentados a su lado, un abuelo se levanta para cederle el asiento a la adolescente embarazada que acaba de entrar en el vagón en la estación de Fontana. El desproporcionado vientre que como una sandía madura amenaza con reventar en cualquier momento, despunta descarado en su fina silueta, en su cara de

niña. Su novio la espera en casa de sus padres. Yo controlo, le dirá de nuevo una y otra vez la próxima vez que la deje embarazada. Yo controlo, yo controlo. Pero no controla nada.

El abuelo de los buenos modales se aferra a la barra con la misma fuerza que a la vida. A la misma barra que la chica brillante y que la mujer desolada. A la misma a la que un argentino que durante años engañó al hambre a fuerza de mate, se les une y me mira. Me mira con una intensidad que me traspasa. Me estudia, me imagina, me intuye y me desnuda. Ya son cuatro en la misma barra y cincuenta en el vagón, pero a partir de ese momento, de ese preciso instante, tan sólo existiremos él y yo, yo y él, mirándonos, imaginándonos y desnudándonos.